

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.“

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Pe un an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai înainte Buttyin.) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: V. Berbecar la Budapesta VII., Harsfa-u. 33. sz.

Vestește iubirea lui Isus!

Oh frate ești vesel, că ai iertare?
Vestește și azi iubirea lui Isus:
Pentru tine-a murit, tu trăiești prin El?
Vestește și azi iubirea lui Isus.
E umblarea ta, 'n frica Domnului
Inima ți-a rindecat Domnul?
Când ziua despre El, noaptea ți-e steaua?
Vestește și azi iubirea lui Isus!

Vestește și astăzi la toți.
Iubirea alui Isus.
Adă lumii asta veste,
Spune-o cu buze vesle!
Vestește și azi iubirea lui Isus!

Pe crucea Golgoței, a murit Isus?
Vestește și azi iubirea lui Isus;
Și te-a stâmpărat El prin curântul scump;
Vestește și azi iubirea lui Isus!
Nici când nu-ți afla ca El vr'un preten,
Care-ajută ori și când roios,
De-acea spune lumii cum te-a iertat El,
Vestește și azi iubirea lui Isus!

Atins-a mâna ta poala hainei lui?
Vestește și azi iubirea lui Isus;
Acest noroc a fost mai bun ca-ori ce vis!

Vestește și azi iubirea lui Isus!
Oh, călî răbătesc neștiind drumul,
Rămîi de arma păcatului;
Îndrumă-te serios la Sărbătorii,
Vestește și azi iubirea lui Isus!
Lupta degrab trece nvingerea vine!
Vestește și azi iubirea lui Isus!
Asta ne dă curaj în lupta sfântă;
Vestește și azi iubirea lui Isus.
După ultima luptă va domni
Domnul, pe largul pămîntului;
Pentru-acea noi roim toate să-ți jertfim.
Vestește și azi iubirea lui Isus!

Ordinul cel nou.

(Ev. Ioan 13, 34—35.)

Predicație dela C. Schneider-Hamburg.

În noaptea ultimă înaintea restig-
nerei conduse Mântuitorul adunarea
(biserica) cea curățită a învățăceilor
săi, pre primiții noului așezământ la
Sinaiul nou-testamental și dădu celor
unsprezece pentru așezământul cel
nou, legea cea nouă, *ordinul cel nou*
al iubirei frățescă. Să rugăm pre Dom-
nul, care acuma troncază gloriificat

la dreapta lui Dumnezeu, ca să sfințească inimile noastre și să ne fie într'ajutor prin sfântul său Duch, ca să putem cere *causa, cuprinsul* și promisiunea acestui ordin.

1. „După ce a ieșit Iuda...” ca să împlinească fapta cea înfiorătoare a istoriei lumei și ca să aducă peatra în mișcare, care pre Isus și pre Iuda înșiși îl strivi — așadar după scoaterea vînzătorului din cercul învățăceilor a dat Isus ordinul cel nou al iubirei frățescă. Elementul cel conturbător e îndepărtat, spiritul cel atât de stricăcios spre ceialaltî învățăcei e deosebit (ales, scos afară). Ușurat respiră Isus. Deci să se iubească cei unsprezece cu atîta mai vîrtos și să țină tare la olaltă contra vrășmașului extern. Dacă să micșorează numărul nostru prin căderea și negredincioșia unor membri, dacă suferim pagube, cari totuși însemnează dobîndă, dacă trebuie să scoatem dintre noi, pre cei înrăutățiți, dacă duchuri ca Iuda, ca Anania, Alexandru arămarul, Demas și Diotrefes să deosebesc dintre noi, atunci îndeamnă Domnul prin noul său ordin, a încheia lacunele (spărturile) cele provenite prin constrîngerea mai mare acelor credincioși și rămași. Adunarea cea *curățită* se fie totodată o grupă mai intim unită a învățăceilor.

Iuda era dus. Acuma păși Domnul pe calea suferințelor. În deplina conștiință de sine să consacră El morții celei mai teribilă, care o putu afla ura omenească. Înaintea lui zăcea Getsimane și Golgota. Dară El vede deja toate în deplina lumină a învingerii glorioasă asupra păcatului, mormântului și morții, și vorbește în cuvinte mărețe despre gloriificarea lui

Dumnezeu și a Fiului omului. El a ales crucea și cu ea coroana, precum și noi alegem cu desprețul lui Christos mărirea lui. Dară nu numai învățătorul, ci și învățăceii să stee în viitor sub semnul profetului Iona și spaimela mării, adăncurile suferințelor să se învețe a cunoaște înainte de a face serviciul de martori. În presimțirea suferințelor viitoare ordină Isus: „Iubiți-vă unul pre altul, precum eu v'am iubit pre voi.” Ce ne poate ajuta și mîngăia în suferințe și strămătorii, dacă nu o face iubirea frățescă? Când fratele s'au sora în Christos merge prin oare de Getsemane, nu ni iertat să durmim și să ne odihnim în umbra nopții suferințelor. Mielul lui Dumnezeu, care a purtat păcatul lumei întregi, putu și aceea purta, că chiar și cei trei învățăcei mai buni nu puteau priveghia în aceea noapte o oară cu El. Dară noi nu suntem așa tari în oarele de ispite, când aducem rugăciune și lacrimi cu strigare tare cătră acela, care ne poate ajuta. Atunci avem lipsă de iubirea frățescă a „curgerei sfîntă din Mielul jertfit.” Aceasta iubire e fingerul, care să pleacă în întunecul suferințelor la fratele luptător și-l aduce mîngăiere și întărire cerească. Unde am ajunge noi, dacă iubirea frățescă ar dormita și n'ar putea „nici o oară priveghia” lângă membrul cel suferitor a corpului lui Isus? Oh, de ar deștepta apropierea și prezența suferințelor trupesti sau sufletești sau spirituale iubirea cea sfîntă și ar ținea-o trează, ca să pășască spre jertfa cea mai mare ca Maria cea ungătoare și ca întregă casa lui Dumnezeu să se umple de miros

plăcut a iubirei frățească după exemplul lui Isus! Ușor să aproprie pretenții lui Iov de fiul cel suferitor alui Dumnezeu, dară ingerul iubirei frățească le previne și oprește respirarea lor rece cu fluviul cel cald al compătimirei și bunătații.

Iuda era dus afară — în noapte! Dară și Isus trebuia să se despartă de învățăceii săi. „*Copiilor — îi grăește El cu gingășie și continuă mișcat — încă puțin sunt cu voi; mă veți căuta; și... unde eu merg, voi nu-mă puteți urma.*” Ei nu-l puteau urma pe cruce. Acolo să lupta Isus sângur, lupta cea uriașă a rescumpărării lumii. Dară în iubire a se încheia tot mai tare la olaltă, aceea puteau și trebuiau s'o facă în absența învățătorului lor. Înbrătoșați cu „legătura desevărsirii” nu mai sunt ei copii slabi, ci o unitate tare a sufletelor credincioase. Pentru aceea îi conduce Domnul în oara de despărțire pe Sinaiul nou: la așezământ și le serie ordinul cel nou al iubirei frățească în inimă. În iubirea mutuală aveau ei o înlocuire pentru Domnul lor cel absent și un scut activ contra urei lumii. Astfel numai să întoarce la despărțirea sa câte un tată murind cătră fiii săi ce plâng în jurul său și-i îndeamnă spre iubirea mutuală. Ea sângură înlocuiește pierderea părintelui și legătura, care ține la olaltă fiii după moartea lui. Un cap vezibil nu avem noi ca adunare. „*Viața noastră e ascunsă cu Christos în Dumnezeu.*” Inse până la revenirea sa vizibilă e Isus în Duch la noi prin iubirea, care izvoarește din iubirea sa, la al săi și în al săi. Și dacă avem noi alte perderi, învățătorii cre-

dincioși, conducători încrezuți, păstori buni să despart de noi, dacă „stâlpii bisericeii” slăbese și să cobor în mormânt, ne va fi paguba spre dobândă, dacă vom împlini ordinul cel nou cu atâta mai bine. Conducătorii omenești merg și să schimbă; dară Isus rămâne tot acela în veci, rămâne prin iubirea, care e tare ca moartea, în inima poporului său. „Să împreună-m inimile, ca noi pace să avem!”

Veniți în împărăția iubirei,
Oh, voi fiii lui Dumnezeu,
Voi păcătoși în sânge spălați!
Dela Mielul vă învățați
A iubi pe-al vostri frați
Într'asta vă exerciați.

2. Dela cauza externă ne întoarcem la cuprinsul ordinului.

Evangelistul Ioan nu amintește nimic despre instituțiunea cinei Domnului, pentru că era destul de cunoscută din celelalte evanghelii și tradițiuni. Aceasta instituțiune ar afla aici la ordinul cel nou, v. 34, locul cel mai potrivit. Cina așezământului nu e numai o cină de amintire, ci și o cină de unire a iubirei lui Christos cu al săi, „până va veni”, și o cină a împărtășirii învățăceilor întră olaltă. Unii tălcuitorii au ajuns la acela cuget, că ordinul cel nou ar însemna instituțiunea și serbarea cinei de taină. Ca și când ar voi să zică Mântuitorul cătră adunare: „Serbați în absența mea totdeauna cina tainei suferințelor mele, și așa voi fi eu totdeauna prezent în iubire și prin iubirea mea voi trezi iubirea voastră și o voi înmulți-o, ca se vă iubiți unul pre altul, cum v'am iubit eu pre voi.”

La aceasta declarațiune, după care prin cina tainei ar veni lumina, im-

pulsul și puterea iubirei frățească, nu se află însele nici o silire textuală. Nesilit să arată, că propozițiunea următoare: „*ca se iubiți unul pre altul, cum v-am iubit eu pre voi*”, conține cuprinsul noului ordin și nu a scopului. Nu un șir lung de fapte, cari ar avea ei decî de făcut pentru El, le arată lor Domnul, ci numai unicul ordin, pentru toți tot acela: *a se iubi unul pre altul*. Aceasta-i legea vieții adunării noului așezământ, o problemă, care îmbrățișează în sine întregă viața noastră, pretinde toate puterile noastre, ne însoțește totdeauna, nu-i nici când depusă și gata, ci poartă și mișcă inima și voia, cuvântul și purtarea credinciosului din nou și din nou.

Cu energie numește Domnul ordinul iubirei un ordin *nou*, pentru că aici s'a spus și s'a motivat mai înainte. Ordinul, a iubi pre alții, *ca înșiși ve sine*, era de mult dat și la Mozaică bine cunoscut ca suma legii. Dară acuma apare o mai naltă ștufă a descoperirii iubirei, care merge până la deplina jertfire și abdicare de sine. Aceasta-i iubirea frățească după exemplul lui Isus. Ordinul cel vechi sună: „Iubește pre aproapele tău, ca pre tine însuși”, cel nou pretinde: *Iubește pre fratele tău mai mult decît pre tine!* Așadar e măsura și gradul iubirei nou. Să auzim numai bine cuvintele: „*precum eu v'am iubit pre voi*.” Ele nu referă numai la cuvintele înainte mergătoare, ci și la cele următoare. În legătură cu cuvintele: „*ca și voi se vă iubiți întră olaltă*,” arată El *gradul* iubirei aceasteia: „*precum și eu v'am iubit pre voi*.” Ascămăna Ioan 15, 12. În privința propozițiunii următoare: „*ca și voi se vă iubiți unul pre alții*,” întonează ele *cauza* iubirei frățească. Isus

ne-a iubit pre noi, ca și noi se ne iubim unul pre alții, precum El ne-a iubit pre noi. Iubirea lui are de scop iubirea noastră mutuală. Cauza mișcătoare a iubirei frățească nu e cu nimic mai puțină, decît iubirea lui Christos cătră ai săi.

Ordinul cel nou apare aici în forma cea mai solemnă, cu gradul cel mai înalt și motivul cel mai pătrunzător, dară și rezultatul cel mai binecuvântat. „*Într-aceasta vor cunoaște toți, că sunteți învățaceii mei, de refi avea iubire întră voi*.” Iubirea cea adevărată, și nu învățătura cea curată este semnul caracteristic al învățacilor lui Isus pentru lume și ei înșiși. Credința fără de fapte este moartă. Faptele fără de credință tot așa. Dară lumea nu cearecă pomul vieții creștinului la rădăcină, ci cearecă fructul lui.

Dacă om ceti următoarele capitole ale evangheliei, vom vedea, că Isus repetează ordinul său plin de însemnătate și cu pătrundere. Ioan 15, 12, 16, 17. Rugăciunea cea arhieriească c. 17., care ne îngăduie privirea cea mai adâncă în sanctuarul Mântuitorului, e o suspinare necurmată pentru iubirea frățească. Împlinirea ordinului nou, unirea poporului său, iubirea lor descăvârșită, o puse arhierul cel mare mai cu deadinsul la inima cereșcului Părinte. Ioan 17, 11, 21, 22, 25--26. Aceasta s'a întipărit neștersibil în inima învățacilor. Dacă ei ori-unde vorbese despre „*ordinul Domnului*” sau despre „*legea lui Christos*,” cugetă ei la ordinul cel nou, care-l căpătară în aceea noapte. Ei nu o putură uita și celor de nou convertiți le-o împărțășeau mai înainte. Prima adunare în Ierusalim

strălucește în raul dimineții a „iubirei dintâi.” Ea era *una* inimă și un suflet. În epistolele apostolice să amintește în multe locuri ordinul cel nou al Domnului ca legea temelială a vieții bisericești. 1 Tes. 4, 9; 1 Ioan 3, 11; 2 Ioan 5. Ioan, învățăceul iubirei, scrise din partea sa mai o epistolă întregă (1 Ioan), și Pavel cântă în cântarea sa cea înaltă a iubirei (1 Cor. 13.) o cântare însuflețită de laudă.

Adunarea lui Christos e ceva de tot nou în lume. Oamenii, cari de origine nu au nimic la olaltă, formează în ea un corp, au împărtășire corporală și împărtășire de sânge întră olaltă prin intima lor combinațiune cu Christos. Din viața cea nouă purcede iubirea cea nouă, legătura descvârșirei. Aceasta legătura e mai tare și mai intimă decât toate celelalte, precum o și știm noi din propria pătenie. Rudenia cea spirituală stă mai pe sus decât rudenia cea mai de aproape trupescă. Mat. 12, 46—50. Peste iubirea de patrie, peste iubirea soților în căsătorie, peste iubirea familiei stă iubirea cea spirituală către frați. Oare nu ar trebui ca noi toți să mărturisim, că noi ca renăscuți suntem cu frații cei spirituali mai intim și mai tare uniți, decât cu rudeniile noastre trupesti? Iubirea spiritului însă nu micșorează iubirea firească, ci o mărește și o nobilitează. Inima cea firească stă în tot cazul în contra iubirei celei nouă. Că ea pășește totdeauna înainte și pretinde: tot omul să mă iubească pre mine! De sigur, noi iubim și ne lăsăm a fi iubiți, dară nu pășim în adunare înainte cu aceea pretindere, ca să ne

iubească alții mai înainte, ci ca să exerciem iubire după exemplul lui Isus.

Cuprinsul cel bogat al noului ordin ne învață, ca noi să ne iubim întră olaltă ca creștini mai mult decât pre noi înșine. „*Într'aceea am cunoscut noi iubirea, că El a dat viața sa pentru noi; și și noi se dăm viața noastră pentru frați.*” Numai aceasta iubire dovedește, de suntem renăscuți și că avem dreptul din mâna lui Isus, a fi fiii lui Dumnezeu. Ioan 1, 12. Adunarea, în care unul altuia servește, unul poartă sarcina altuia, ca se împlinească legea lui Christos, o recunoaște Isus ca adunarea sa și o face ca instrumentul harului său în lume. Iubirea frățească e lumina omenimei și „datorința officioasă” a creștinilor.

Dacă aceasta iubire o perdem, am perduț rola chemării noastre.

Frați pre Frați din tot sufletul,
Să se iubească așa,
Încât unul pentru altul,
Să-și doe chiar viața.
C'asa ne-a iubit și Isus,
Încât sângale și-a dat
De-ar vedea neiubiro 'n noi.
Cât ar fi de intristat!

3. Să ne amintim cu câteva cuvinte despre *promisiunea* ordinului celui nou.

Deja în vechiul testament să amintește iubirea frățească în cuvintele și ilustrațiile cele mai frumoase. „*Cât de frumos și plăcut este când frații locuiesc în unire.*” Iubirea frățească e o răuă recreitoare de dimineată și un miros plăcut improspător al oleului de uns. Unde ea locuiește, „*acolo a așezat Iehova binecuvântarea, viața până în etern.*” Ps. 133. Aceasta corespunde pe deplin păteniei noutestamentară.

„Unde sunt doi s'au trei adunați întră numele meu, acolo sunt eu în

mijlocul lor," zice Domnul la Mat. 18, 20, unde e vorba despre adunare și disciplina ei, dară și despre serviciul iubirei despre *unire*. În numele lui Isus suntem noi atunci adunați, când ne adunăm în înțelesul noului ordin, când suntem la olaltă în iubirea lui Christos. Așa convenire are promisiunea prezenței Domnului. Aceasta o pățiră învățaceii în seara paștilor, când deodată era Domnul „în mijlocul lor“ și-i binecuvântă cu pace și putere. Unde iubirea frățească e activă, acolo descopere Domnul mărirea sa și preface apa în vin.

Când erau învățaceii în ziua rusaliilor „toți cu un cuget la olaltă“, primă limbă de foc. Și Duhul sfânt îi umplu pre toți. Ordinul cel nou are promisiunea Duhului sfânt și promisiunea creșterii în număr și putere. „Iar Domnul adăugă la biserică în toate zilele pre cei ce se mântuiau.“ Fapt. 2, 47.

„Într'aceasta vor cunoaște toți, că sunteți învățacei ai mei...“ O promisiune măreață. Nu din neprihănirea purtării vieții noastre prezentă, ci din iubirea mutuală (cătră olaltă) vor cunoaște toți, cari ne observează, a cărui spirit fi suntem noi și vor sta față de noi cu uimire sau și cu ură.

Dară încă mai mult. „Noi am trecut din moarte la viață, pentru că iubim frații.“ Ioan 3, 14. Nu numai lumea, ci și noi înșine să cunoaștem în iubirea frățească, că oare suntem învățaceii adevărați. Siguranța răscumpărării sale nici un Ioan nu o scoate din dovezile iubirei primită dela Domnul, ci din faptul iubirei sale frățească. Nu există altă dovadă

rezibilă a renașterii afară de iubirea frățească. „Tot cel ce iubește este născut dela Dumnezeu.“ I. Ioan 4, 7. Dară ordinul cel nou are și mai mari promisiuni. „Dumnezeu este iubire; și cel ce rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el.“ Prin împlinirea ordinului iubirei este dovedit, că noi ne aflăm în stare mântuită. „Frică nu este în iubire, ci iubirea cea deplină scoate afară frica.“ I. Ioan 3, 18. Dacă în mijlocul adunării a ajuns iubirea ta la deservășire, nu ai siguranța mântuirii numai pentru prezent, ci și pentru viitor: „Îndrăzneală în ziua judecării.“

Ordinul cel nou are promisiunile cele mai mari, are o plată nouă. „Cel ce vă primește, mă primește pre mine.“ Mat. 10, 40. „Și cel ce va adăpa pre unul dintr'acești mici numai cu un pârhar de apă rece în nume de învățacel, adevăr, zic vouă, că nu-și va pierde plata sa.“ Mat. 10, 42.

În fratele onorăm, iubim și grijim pre însăși Domnul cel absent. Prin iubirea frățească putem se-I servim lui zilnic în persoană și să gustăm bucuria unei Marta, Maria și Magdalena în toată viața noastră. „Adevăr zic vouă, în cât ați făcut acesteia unuia dintr'acești frați mai micilor ai mei, mie ați făcut.“ Mat. 25, 40.

Nu-I prea mult spus, dacă afirmăm, că ne iubirea însemnează cu o cale neleguire. *Ce e fără iubire, e fără Dumnezeu.* Și cel ce iubește, acela-I născut din Dumnezeu, cunoaște pre Dumnezeu, are împărtășire cu El și-I va deveni asemenea. Că Dumnezeu e iubire. *A fi plin de iubire, să numește a fi plin de Dumnezeu,* a fi bogat în iubire, este a fi fericit în Dum-

nezeu. Dumnezeu e cel mai fericit, zise un sfânt, și după El acela, care-î mai asemenea lui.

Iubirea după modelul lui Isus, e darul Părintelui, problema fiilor la aceasta nu încetează nicî când. Nicî când, nicî când să nu înceteze ca întră noi Baptistii, ei se desvoalte tot mai mult și să se înalțe tot mai sus ca o esundare din marea iubirei, care să descopere în Isus. „Noi am iubit, noi iubim, și vom iubi.“ Aceasta înscripție de pe mormântul unui bărbat alui Dumnezeu, fie și a noastră parolă. Așa vom împlini noi ordinul cel nou al Domnului și vom moșteni promisiunile lui. Amin.

Comunitatea.

Organizațiunea și autoritatea ei.

Dela C. Schneider Hamburg.

Cuvântul „comunitate“ „biserică“ (cum o numim noi cu predilecțiune: „adunare“) grecește: „ecclesia“ îl întămpinăm cam de o sută de ori în noul testament. De origine nu însemnează el alta decât o adunare populară, care era conchemată la vr'o sfătuire s'au că să aduna din alte motivuri. Fap. 19, 23. 39. Apoi s'a transpus simplu pe adunările creștine și prin aceasta a primit o sigură consacrare și o valoare deosebită în obiceiul limbii noutestamentale. Că Ducehul sfânt toemal acest cuvânt îl alesc, are un înțeles mai adânc. „Ecclesia“ să numește faptic „adunarea celor chemați afară“, o idee, la care cuvântul român „comunitate“ s'au „adunare“ mai bine corespunde. Credincioșii nu numai formează o „comunitate“, ei și au ceva comun în chemarea lor, ei formează o comunitate, să știu ca o *comunitate a Domnului, despărțiți de toți cei necredincioși și uniți spre scopuri dumnezeiești*. În

acest înțeles e și cuvântul „biserică“ de folosit. Dară noi ca Baptistii ne ținem mai bucuros de cuvântul sfințit prin obiceiul limbei biblice „ecclesia“ și de traducerea mai exactă în „comunitate.“

Înse cuvântul „comunitate“ să folosește într'un înțeles indoit biblic, în un înțeles mai larg și unul mai strâns, într'un înțeles transportat și unul propriuzis. Domnul și Mântuitorul nostru ne întinde nouă învățătura despre comunitate prin apostolii săi. El însăși vorbește numai de două ori despre ea, întâiadată în înțelesul mai larg, a doua oară în înțelesul mai strâns al cuvântului. Dacă zice El la Mat. 16, 18: „*Pe aceasta peatră (a mărturisirii lui Petru cătră fiul lui Dumnezeu) voi zidi biserica mea; și porțile iadului nu o vor birui*“, atunci cugetă El *adunarea totală*, credincioșii din toate timpurile, corpul său cel misterios, acărui cap El este. Adevărul cel binecuvântat despre adunarea universală, a „bisericei nevizibile“ s'au „corpul lui Christos“ ni nouă ca „misterul cel mare“ mai ales prin Pavel arătat. Efes. 3, 8—10. — Dară dacă Mântuitorul nostru zice la Mat. 18, 17: „*De nu va ascultă (vătămătorul pre martori) de dânși, spune-l bisericei*“, cu aceasta cugetă El la *una comunitate*, soții comunității, cari în fapt numai din un loc sunt, dară ideel reprezintă comunitatea totală. În acest înțeles indoit întămpinăm noi cuvântul de „comunitate“ în toate scrierile noului testament. Dară nicî într'un loc nu-î însemnat și locul, în care să adună comunitatea la olaltă, precum să folosește în românește cuvântul de „biserică.“ Deși e comunitatea o casă, dară ca e o casă *spirituală* din petre vii. Important pentru învățătura des, pre comunitate e încă următorul: Dacă în noul testament să amintese mai multe biserice, la olaltă, nu se vorbește nicî când despre o totalitate, ci totdeauna despre „biserice“. De exemplu Fapt. 15, 41; Rom.

16, 4. 16. și altele. Așadar nu avem dreptul, să cuprindem (reasumăm) comunitățile de astăzi singulare (câte una înțeles) sub cuvântul comunitate și să vorbim despre „comunitatea din germania” sau despre „comunitatea din ungaria”, dacă voim să amintim cu aceasta toate comunitățile. În 4 locuri să privesc comunitățile neatâr-nătoare de olaltă a unui teritor ho-tărît și ca o întregă, numai în specie, iar nu ca substanță organic coerentă (atârnată, legată de olaltă). Fapt. 9, 31. Fil. 3, 6. Nu exista nici o domnie episcopală, — nici sinodală, — nici presbiterială, — nici conferențială în comunități. Fie-care comunitate era de sine stătătoare și cu celelalte numai din necesitatea iubirei frățescă, a comunicațiunii spirituală și a cre-dinței în legătură.

La întrebarea : „Ce e o comunitate ?” putem noi răspunde : *O adunare de credincioși după principiul nonului testament.* Sau mai pe larg cu răpău-satul nostru învățator I. Lehmann : *„O comunitate strânsă voluntară (de bună voie) din credincioși aderărați, cari sunt deosebiți de lume, după voia lui Christos dispași, și spre lăfira împărăției lui Dumnezeu în toate părțile e destinată.* Cu ceva mai scurt răspunde un manual (carte) baptist : *„O adunare de învățacei botezați ai Dom-nului, uniți în credință în aceea, ce El a făcut și conlegași, a face ce El a ordinar.”* De acolo vine, că membri înaintea pășirei lor cătră comunitate trebuie să fie *poacăși* și la intrarea lor în ea trebuie să fie *botezași*. Mai de-parte urmează, că comunitatea trebuie să fie neatârnată de stat. Ca cetățeni ai țării au membrii comunității drep-turile și datorințele lor față de auto-rități ca ori-care cetățean. Dară co-munitatea nu are deosebite relațiuni cătră autoritate. Ea vede în autoritate o rânduială alui Dumnezeu, și roagă pentru ea și gustă scutul ei. În cele-lalte stă ea liberă, pentru că nu e din aceasta lume și nu are misiune politică. Comunitatea biblică are două

oficiuri, *episcopii* și *diaconii* : unul are a se îngriji pentru lipsele spirituale, celalalt pentru cele lumești (materiale). Sub episcop înțelegem astăzi un su-veran nalt a unei biserice sau un cap suprem peste preoțimea unei provincii întregi. În înțelesul biblic e un „e-piscop” de asemenea însemnătate cu „bătrânul” sau „păstorul și învățăto-rul” și însemnează simplul premer-gătorul spiritual sau conducătorul unei comunitate locale, un „servitor la cuvânt și a comunității.” Cuvântul grec „episcopus” sau „episcop” nu e în limba română alta decât „păstor”. Precând deci episcopul sau bătrânul sau „predicătorul” precum îl numim noi astăzi simplul, se îngrijește de lip-sele spirituale ale comunității, sunt diaconii aici pentru interesele cele timporale ale căsi lui Dumnezeu. Diacon să numește românește „serv.” După modul biblic servește diaconii la trei mese : masa Domnului, masa servului în cuvânt și masa săracilor. Așadar ei întind pâne și vin la cina Domnului, să îngrijesc de aceea, ca bătrânii și predicătorii, „cari lucră în cuvânt și învățatură”, să aibe ceva de mâncat și să fie ținuți în „onoare îndoiată” și să poarte grija săracilor comunității.

În creștinătate sunt deci trei feluri de constituțiuni principale bisericești, cea episcopicească, cea presbiteriană și cea congregațională sau democrată. Organizațiunea episcopală pășesc înaintea noastră în cultura cea mai naltă a bisericii papală. Poporul sau „laicul” nu are nimic de zis, numai să asculte și să urmeze, ce-l ordineză preotul sau „clericul în puterea ofi-ciului seu.” Iară oficile clerului sunt pur militar graduate în diferite ran-guri. Ba încă există chiar și cler mai înalt și mai mic, precum să află și în armată, oficerii mai nalti și sub-oficerii. „Părintele tuturor părinți” sau papa tuturor papilor, „părintele cel sfânt” cu coroana sa întreită e oare-cum „supremul zeu al resbelului.” El ocupă în statul bisericesc poziția, care

o are un împărat sau rege în statul lumesc, cu aceea deosebire, că suveranul lumesc a „jurat pe o constituțiune”, iar suveranul cel spiritual e un autoritar, „reprezentantul lui Christos pe pământ”. Tot creștinul biblic simțeste și știe îndată, că aceasta constituțiune nu are nici cel mai puțin de lucru cu exemplul apostolic și Duchului lui Christos e tocmă în contra. Luca 22, 25 -27.

Forma bisericii presbiteriană o aflăm în biserica reformată pe continent, în Anglia și America la „presbiterianii”. Regimentul bisericesc nu zace aici în mânele unuia bărbat, ci la „colegiul-bătrânilor”. Acesta să deosebește iarăși bătrânii „învățători”, aceștia să aleagă de membrii comunității, precând păstorii să aleagă de „bătrânii comunității.” Nici aceasta formă nu să potrivește cu exemplul nou-testamental.

Constituțiunea congregațională sau democrată corespunde mai mult comunităților apostolice. Această-i constituțiunea și organizațiunea noastră. Punctul cel apăsător nu zace aici în „episcopul suprem”, nici în consiliul „bătrânilor”, ci în comunitate înșiși. Toate cauzele comunității să facă în adunarea membrilor (adunare închisă) și hotărîrea majorității, sau să predă unei comisiune deosebită, spre a se îndeplini. Frații. cari „stau înainte în Domnul” în comunitate, adevărați predicatorii și diaconii, formează primăria. Ei au a pune toate obiectele regulate înaintea comunității, pentru a se hotărî și a păzi la cele hotărîte, ca să se împlinescă. Și primarii au a se supune judecății și regularității comunității.

Înse hotărîrile nu-I iertat să fie dispotice (tirane), ci după voia Domnului Isus prin conducerea Duchului sfânt. Pentru aceea trebuie ca fie-care hotărîre importantă să fie o învățătură din cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea serioasă înaintemergătoare, ca fie-care membru să ajungă la conștiința dreaptă până n'ar pune votul său

pe cumpenă. Votarea însăși să facă după modul biblic prin rădicarea mânei dreaptă. Votări secrete prin bilete (țidule) de votat sunt acuma adese-ori obicei, dară nu-I cunoscută în scriptură. Hotărîri prin soarte nu să mai amintesc în adunarea lui Christos dela alegerea de întregire apostolică. În „comunitatea fraților” a contelui Zinzendorf juca soarta la început o mare rolă, înse mai târziu ajunge în tot mai mare uitare. (Pagubă, că ai noștri nu o fac.)

Deoarece *fie-care comunitate e independentă și neatârnată*, sunt hotărîrile și decretul ei valide (de valoare). Nu există autoritate nici instanță mai înaltă, care ar putea cere judecările unei comunitate sau ar putea anula hotărîrea ei. Dacă comunitățile unei țări să reunească într'o „confederațiune” sau „reuniune”, nu anulează (strică) reuniunea neatârnată a comunităților singulare, ci are a le lăsa neatârnată lor. — Adevărați reuniunea nu are nici un drept a răpi neatârnată și libertatea comunităților din ea. — Dacă de exemplu un oficiant a reuniunii s'ar eschide de vr'o comunitate din reuniune, trebuie să fie el și de reuniune privit și tractat ca un eschis. Existența unei reuniuni și ședințele conferințelor ei s'ar putea ușor desvolta într'o stăpânire bisericească, dacă conducătorii chemați nu sunt priveghietori. Bătrânii noștri numai după pătenii rele au cunoscut acest pericol mai clar, dară atunci s'au și luptat brav în contra și l-au delaturat.

Relațiunea cea liberă a iubirei comunităților către o altă și natura lor ca a unui popor maiorena preoțesc și fiilor lui Dumnezeu pe deplin asemenea puși lui Christos corespunde deci, că o comunitate respectază și prețuește hotărîrile celelalte. Dacă aceasta nu să facă, să tulbură duchul, unitatea Duchului să desface și autoritatea comunității să subsapă. Cum am amintit-o deja mai sus, în una singură comunitate e reprezentantă ideea

comunității universale. De altcun n'ar fi zis Domnul: Ce veți lega pe pământ, să fie și în cer legat." Și comunității celei mai mică îi sună promisiunea: „Unde sunt adunați doi sau trei în numele meu, și eu voi fi în mijlocul lor.”

Dară nici o comunitate Baptistă nu-i din altă parte papa cel infalibil. O comunitate fără de greș tot așa de puțin există în țara nedesevârșirii ca și vr'un creștin fără greș. De multe-ori ni se pare a sta sub conducerea Duchului lui Christos și totuși suntem conduși de propriul duch. Pentru aceea ne și sună ca să cercăm duchurile și să așteptăm cu răbdare și în rugăciune, până nu ne-am hotări la întrebări, cari într'o comunitate să cuprind (înțeleg) în diferite chipuri, a aduce hotărîrea validă a majorității. Precând serveau Domnului și posteau, zise Duchul sfânt: „Deosebiți-mi pre Barnaba și pre Saul la lucrul, la care i-am chemat.” Așa cunoseu odinioară comunitatea din Antiochia prin glasul Duchului pre primii missionari pentru păgâni și i-a trimis. O comunitate să poate feri de multe dureri și păzi de mari furtuni, dacă își pregătește hotărîrile ei radical prin rugăciune și postire, dacă disputele cele lungi, cari de obicei numai certe nase, s'ar schimba în liniște de rugăciune. A fi liniștit Domnului și a-l aștepta pre El, e mai ales atunci ordinar, când pentru careva propunere numai o mică majoritate s'ar afla, precând o minoritate tare eugetă, că trebuie să învingă. Dară dacă odată o majoritate a hotărît după regulă, trebuie ca minoritatea să se supună bueros, ca se rămână în casa lui Dumnezeu libertatea și ordinea păzită. Pentru că e „comunitatea Dumnezeului celui viu, un stâlp și întăritură a adevărului.” 1 Tim. 3. 15.

Făgăduința ta
Stă tare, cum ai spus;
Că Sinul va fi frumos,
Pe pământ și 'n cer sus.

Din Făurie.

Un filosof mic era culcat pe sofă eugetând și asculta petrecerea celor mari. De-odată întrerupse el pre tată-sau cu cuvintele: „Tată spargerea de cap, oare cum merge aceea?”

El a fi eugetat, că aceasta trebuie să fie combinată cu dureri mari, doară și cu o mare pierdere de sânge, și apoi . . . oare cum îl punem iarăși la olaltă? Era dară în fapt o cauză foarte grea!

„Da, fiul meu,” zise tata, „aceea nu-i iertat ca s'o înțelegi tu după literă. Aceea-i, când cineva își prea încordă mintea, că gândește despre ceva cu stăruință și adânc, că stă doară naintea unei întrebări mare, că nu-și știe răspuns și apoi să pune jos și eugetă și să gândește atâta, până când în sfârșit își află o cale.”

Acela tată ar fi mai trebuit să adaugă, că numărul acelora, cari își sparg capul, nu-i prea mare astăzi. Există deja prea multe cărji de lenevire: Cărți cu paralele, dicționare, talele, mașine, cari toate sunt hotărîte, a lua de pe ei spargerea de cap.

Unii oameni și sunt prea sburatici, decât ca să se ocupe mai mult timp cu o problemă grea. Ei o țin a fi mult mai cu minte, ași însuși mai multe lozince (cuvinte potrivite dela alții) și le bolborosesc în clipele date lor. Dară pentru cunoscători sunt aceștia oamenii cei mai uricioși: Oul lui Columbus e pentru ei un lucru simplu de ris. Ei nici nu să pot minuna de ajuns, că să află încă așa mulți oameni hăbăuei în lume. Pe lângă aceasta nu știu ei, că cultura adevărată eliberează de lozince. Cunoscătorii și știitorii nici nu au păreri gata în depozit. Ei ascultă mai înainte și ceareă și și atunci își dau părerea lor cu rezervare.

Alții mai bueros stau și să uită, cum își sparg oamenii cei sirguincioși capul. Ei și sunt buerosi gata, a pune câte o libră pe furfuria de colecte pentru lucrul cel bun. Dară ca ei înșiși să iese parte la deslegarea

întrebărilor grele . . . cine poate cere aceea dela ei?

Foarte lesnea e și aceea, a critica pe accia, cari își sparg capul. Pe lângă aceasta e critica lor cu atâta mai aspră, cu cât mai puțin să pricepe criticizatorul la lucru. Cunoscătorii sunt totdeauna criticizatori mai moi.

Un lucrător, care are plăcere, a sparge capul, în zilele noastre nu rămâne mult lucrător, că toți principalii caută după așa oameni. Accia să pot bine folosi. Ei sunt folosiți în toate pozițiile. Precând colegii lor rămân pe tot aceea ștufă, pășese ei de pe ștufă pe ștufă tot mai sus.

Să plătește dară, a se pune pe latura acclora, pe acărora inimă zace lipsa cea mare a timpului nostru, problemele cale marii a adunării lor și cari să luptă în fapt acuma din lăuntru și lucră, ca să afle răspunsul cel bun dumnezeesc. „Fereciti sunt cei ce-și sparg capul, că accia vor afla deslegarea.”

* * * Cluj / Central University Library

Ce o bucurie cuprinse inima făurarului (redactorului) nostru, când căpătă nu de mult o suveniră dela frații sei de peste ocean, adevă din America. Era să salte și să strige de bucurie. „Și oare ce fel de suveniră era aceasta?” întrebă unul sau altul. Dapoi să înțelege, că făurarii pela noi sunt foarte săraci. Nu pot așa călătorii, cum o fac alții, cari cheltuiesc în viața lor cu miile, ca să poată ajunge cât de departe în pământuri și la popoare străine, spre a studia și a ști, că ce să serie cetitorilor celor curioși. Așadar să poate înțelege bucuria unui făurar sărac, dacă îl ajunge câte așa o surprindere rară. Nu voiesc a vă face atât de curiosi și așteptători, ci vă voi scoate afară secretul: Americanii sunt oameni, la cari le place, dacă pot pe cineva îmbucura cu ceva. Și așa o făcură și făurarului nostru: îi trimeseră un album frumos despre un oraș mare american. Așadar și dacă nu poate merge în america, totuși poate vede în icoană cele demne

de văzut ale unui oraș frumos. Apoi mai căpătă și o agendă frumoasă, aurită cu călindar pentru buzunar. În fine mai căpătă și un creion automatic, frumos, potrivit de buzunar. Pentru toate aceste cugetă el, are să fie mulțămitor.

Acești americani și-au mai adus odată aminte, mai înainte cu un an, de bietul făurar și i-au trimis un dar frumos, care i-a picat foarte bine. Cine l-ar ghici, ce dar era? Oh un dar frumos, care nu să poate aici bine descria; dară este UNUL care conduce protocol despre toate.

„Dapoi,” ar zice cineva, „cei din america au de unde, o pot face, precând noi aici abea putem să ne ținem cumva de rând cu abonamentul foii.” Bine zici, frate dragă. Plătește numai regulat foia, care o cetești, și toate sunt în ordine. Dară nu rămânea dator!

Dapoi n'a căpătat făurarul nostru nici o suveniră din țară? Oh, da! Cum să nu! Dară aceste suvenirii sunt foarte diferite și cele mai multe nu sunt pentru acest loc, decât aceea să pot mai bine păstră în careva loc secret, unde să nu le văză fie cine.

Toate acestea suvenirii, atât cele din america, cât și cele mai din apropiere, sunt numai bune, vindecătoare, mângâitoare și întăritoare pentru făurarul cel și așa slab. Unele îl arădică și-l înalță spre mulțămită, cătră bunul scu Mântuitor; celelalte îl apasă, ca să îl țină în un echilibru bun, în jos și îl umilesc, ca să nu se încrează în sine, ci să-și aducă aminte că mai are zilnic ce desbrăca. Unele îl duc pe nălțimile cele luminoase ale bucuriei cerești; celelalte îi dau câte un „puf, na țiel!” cari îl duc și prin valea jalnică a . . .

Toate acestea sunt bune, și frații nostri, atât cei din america, cât și cei din europa primească și pe asta cale mulțămită pentru suvenirile trimese; ba sunt rugați, a nu uita de bietul făurar. El are lipsă de așa suvenirii,

fi iertat, ca să i mai trimeată cine voiește. El are „jeburi mari”, în cari încep multe și rele și b . . . Trime-teți numai!

MISSIONE.

Congresul reuniunii universale baptistă în Philadelphia.

Pre iubiții nostri cetitori de sigur i-a interesa întâmplarea cea de mare însemnătate, la care și noi, trimiși din ungaria, suntem factori, adică convenirea baptistilor, la care sunt reprezentați baptiști din toată lumea.

Din partea maghiarilor am ajuns noi, subscrișul și fr. Gerwich deja în mai 29 cu vaporul „Finland” din Antwerpen în New-York. Ceilalți trimiși fr. Preuss și Rottmayer au ajuns în Philadelphia în iunie 19 din Liverpool, Anglia. Fr. Baranyai a fost oprit deja în Antwerpen de medic pentru ochii sei și așa trebuia să se despartă de noi cu durere. Călătoria noastră, neprivind la vânt și negură, a fost destul de frumoasă. Boala, de care să teme fiecare călător pe mare mai mult, decât de durerea de măsele, cu aceasta cale nu s'a ivit la subrisul, ce însușese rugăciunii cele ferbinte a fraților. Fr. Gerwich a fost câteva zile bolnavicios, înse tot nu așa greu.

După călătoria de zece zile pe mare a debarcat în fine vaporul în mai 29 seara la jumătate opt oare în New-York.

O deosebită sântire a pătruns umoarea noastră, când am zărit termul după zece zile de călătorie. Pân' aici n'am văzut alta decât negură și apă. Ca și când numai noi sânguri am fi fost ființe vii pe apă; nici peștiți nu sau arătat. Numai într'o zi am observat, cum să întrecuau cu vaporul peștiți cam de un metru și jumătate.

Și această petrecere ținu numai puține minute. Musafirii (oaspeții)

noștri cei mai credincioși erau pasc-rile de mare. Acestea să puteau încă și la mijlocul oceanului vedea, să înțelege că aici în mai mică măsură. După ameazăi întră 5-6 oare să suia negură și mereuși începură a se vedea bărcile pescarilor și ajungând mai aproape de New-York și căsile cele sgâruitoare de nuori a orașului din marginea portului. Un efect singular a avut spre noi fortificațiunea celor doi termi a fluviului Hudson și parcurile cele încântătoare de verzi și căsile de vară. Ca să ne desfătăm și mai bine în frunseța naturii, am luat la mână ochianurile, cu a căror ajutor am farmecat lucrurile cele mărețe și mai aproape. Înse în aceasta desfătare ne-au centurbat de două ori vaporurile, unul aduse pre trimesul statului și celalt aduse după câteva minute pre medicul autorității. Toți am ajuns sub cercare medicală. Pre o biată femece o duseră cu copiii ei bolnav pe vaporul medicului și de acolo în ospital. După ce trimesul statului o aflat toate în ordine am putut merge mai departe pe fluviul Hudson spre portul, care e cam bine adânc în oraș.

Debarcarea merge cam greu. Pe fluviul Hudson împlinesc niște pontuane uriașe comunicațiunea cea uriașă, dară acestea sunt numai niște vase mici pe lângă colosul nostru. Acesta pentru mărimca sa și pentru că umblă și crucece multe vapoare apa numai cu mare pază și neîntreruptă bucinare s'a apropiat de port. Nu mai eram departe de portul s'icetății Radstarliene, când sună musica vaporului ca ceva marș. S'au început falfăirile cărpelor din amândouă părțile. Minunată e aici sântirca, și credincioșului îi vine fără de voie în minte portul cel mare, pe termurii vecinicii, când după călătoria cea lungă vom zări în fine termurii cei cu mult mai frumoși a patriei cerească. Cu ochii încordați priveam oare nu ne așteaptă vr'un cunoscut, care ne-ar conduce la țântă prin stradele

necunoscute ale orașului? Ne uitam, oare este cineva la term, care falfăie și spre noi vr'o cârpă albă ca semnul de salutare . . . Banda suna, dobașul ca și când ar bate cu mai mare în-suflețire doba, decât altădată. Într-aceasta începu vaporul a se întoarce în port, dară tocmăi pentru mărimca sa nu-i în stare să se întoarcă. Așa să ajută aici, că vr'o cinei propelere mai mică să prăptese cu nasul de co-asta lui și așa probează a-i întoarce un capăt. După mai mult de o jumătate oară le răușeste celor cinei mică a îndupleca vaporul cel mare în port.

Într-aceasta am mers în cabină după pachetele noastre. Aducându-le pe lord, strigă fr. Fabian de pe pod: Gerwich! Udvarnoki! . . . Aceasta ne-o trebuit. După revisiune ne-a dus fr. Fabian în Passaic, o depărtare de 20-25 Km. dela New-York.

Vremea de naintea conferinței am petrecut-o în Passaic, New-York, Trenton și Bridgeport, unde ne-am împărțășit în iubire deosebită a fraților. E foarte greu a scăpa de maghiarii americani, ei au o iubire foarte reținătoare. Maghiarul și în america e iubitor de musafir.

Ajungând în Philadelphia, a îmbrăcat orașul podoabă surprinzătoare, ca și când ar fi fost ceva serbare națională sau vr'o vizită suverană. Înse toate acestea nu erau, ei spre onoarea baptistilor a fost orașul drapelat (cu steaguri) și mai ales strada Markat începând dela gară. Mai întâi am mers la fr. Dulity, care e conducătorul misiunii maghiară de acolo. E băător în ochi, e ce lucrătorii misionarii s'au desvoltat aici în america frații nostri maghiari. Lângă locuința lui e sala de misiune și noi cu fr. Gerwich am gu-tat iubirea lui de musafir (ospet). Tocmăi în aceasta zi (13-lea iunie) s'a început conferința uniunii nordică la care și noi am participat ca musafir. Localitatea conferinței e o biserică uriașă baptistă și-i în loeulcel mai de frunte a ora-

șului și cu ea într'o legătură este și o universitate mare baptistă.

Baptisti maghiari din america s'au unit cu câțiva ani mai nainte și de atunci să adună tot la trei ani odată. Folosind ocasiunea, au ținut și ei conferința lor în Philadelphia într'o casă de rugăciune a englezilor din strada 7, care a dat-o adunarea engleză bucuros fraților maghiari spre acest scop. În pică bine a vedea, cu ce dragoste sprijinesc aici pre maghiari și fac toate în interesul sufletelor lor. Un membru a acestei adunare fiind în stare bună, a dat 250 dollari fratelui Dulity, ca din accia să servească pre musafirii cei maghiari în timpul de conferință, aceasta-i după banii nostri 1250 coroane.

Conferința maghiară, ca să-și deesprimarea bucuriei la aceea, că am venit la ei, alese pre subserisul cu unanimitate de președintele onorar a conferinței, ce subserisul primi cu aceea observare, că dacă în america așa iute să poate avansa, atunci nu preste mult așai putca fi și președintele republicei.

Conferința s'a format după regulă prin conducerea fratelui Orosz într'o armonie frățească s'au pregătit pentru conferința viitoare (peste 3 ani). Și ei au plănuit înființarea unei școlă de misiune pentru cultivarea tânărilor spre lucrul misiunii. S'au hotărât, a mări foaia lor, cu a cărui îndeplinire s'a înerezut comitetul literal. Pentru lucrarea foii au rugat din nou pre fratele Orosz, ceca ce a și primit. În fiecare seară s'au ținut oare de evangelizație în manieră interesantă americană. Interesarea a fost propoțional bună. Duminecă dimineața a ținut fr. Zboray vorbire însuflețitoare. După amezăzîi a fost hotez și împărțirea cinei, la care s'au împărțășit și fr. englezi. Cina Domnului a servit-o subserisul cu ajutorul mai multor predicători.

Luni în 19 iunie după amezăzîi punct 2 oare 30 minute păși dr. Cliford președintele uniunii baptiste pe

amvon. Cu o rugăciune scurtă deschise el ședința, după care H. Conwell, predicatorul din loc ținu o vorbire de salutare. Apoi vorbi dr. G. H. Ferris pe lângă plăcere necurmată. În numele poporului orașului a salutat primarul John E. Reyburg congresul. În fine a vorbit dr. Aug. Strong din Rochester, ca reprezentantul reuniunii nordamericane. Acestuia a urmat dr. Clifford, cu o vorbire ca de o oră, care în adevărat a răpit poporul. Vorbirea lui a apărut și tipărită, din care om avea ocaziune mai târziu a publica una sau alta.

Sala cea mare de adunare era în-desată de popor, unde înse numai cu bilet de intrat puteau intra. Ordinea a ținut-o pe lângă comitetul de ordine poliția, care a și fost cum să cuvine în Philadelphia. În oraș să vede, că afară de alte confesiuni numai 116 căsi de rugăciune, întră ele 24 de ale negrilor sunt. În regulă minunată au curs toate pertractările. În seara din ziua deschiderii a fost prezentarea reprezentanților diferitelor națiuni și fiecare a putut vorbi câte 3 minute. Din vorbiri vom aduce mai târziu.

Udvarnoki.

* **Societatea noastră** pentru misiunea Balcanică deși numai încet dar totuși înaintază; așa, că cu ajutorul Domnului a putut să trimeată deja pre un fr. tânăr din școala misionară pentru câteva săptămâni în România și Bulgaria să cerceteze adunările și călătorind să vestească împărăția lui Dumnezeu pe unde va fi posibil.

Dar precum știu deja frații starea lucrurilor, ales în România, este foarte greu a grăi acolo despre lucrul Domnului; pentru care și frații noștri de acolo sufer foarte mult, fiind persecutați neconținut pentru credința lor. Noi avem să mulțămim lui Dumnezeu, că pe frații accia și pân' acia în ținut în charul său, dar ne putem bucura și pentru aceea, că ne-a dat Domnul așa frați, cari sunt gata a merge și a vesti împărăția cerurilor întră așa

popoare, între cari într'adevăr după cum zice Domnul Christos, că ai săi vor fi ca oile între lupi. (Mat. 10, 16.) Lucrul nu e ușor, dar trebuie să-l facem, că Isus ne poruncește.

Pentru aceea iubiți frați, precum ați mai putut ceti și altadată, că acest lucru noi românii suntem datorii a-l sprijini, vă rugăm și acum a-l lua la inimă pentru împărăția lui Dumnezeu și ca și fratele să poată petrece acolo mai mult timp lucrând, vă îndemnăm a sprijini acest lucru atât în rugăciuni, cât și prin darurile voastre din iubire, care să le trimeteți la adresa fratelui Negru Simon în Kurties.

* **Cum să rescumpără timpul.** Miercuri în 12 iulie a. c. a ținut reuniunea tractatelor în Bpesta ședința sa de trei luni. Trei luni sunt, decând aceasta ruiniune există. De atunci a împărțit 58,336 exemplare tractate. La început au fost numai 6 membri, cari au început lucrul; acuma sunt în acela un loc 60 membri și de tot, cu ceilalți din Bpesta și jur, 137 membri. Aceasta una reuniune mare (60) împarte acuma 5000 tractate în fiecare Duminică. S'au mai înștiințat membri și din alte locuri ale țării la alăturare. De atunci au curs bani în casa reuniunii din taxa membrală, care să dă în fiecare Duminică dela 10 fil. în sus, și din vinderea tractatelor, respective din abonamenturi, 414 coroane.

S'ar Plăți, dacă și fr. nostri români s'ar apuca, ar pune în fapt mână pe plugul misiunii și s'ar alătura acestel reuniune, spre a împărți tractate întră popor, care lucru poate aduce o mare bucurie celor ce se ocupă cu el. Aici sunt frați, cari zic, că de când s'au apucat de acest lucru, sânteșe că este în ei o altă viață și putere. Dacă luăm mai multe, sunt mai ieftine. Foita, care aici să împarte, a apărut la început abea în 2000 exemplare și acuma apare în 12,500 exemplare în fiecare săptămână, așa i-a binecuvântat Domnul. Și dacă își pun pu-

țină trudă, care și este dorința fraților, o duc până la sfârșitul anului la 20.000 exemplare pe săptămână. Ajute-le Domnul la aceea să se implinească dorința celor ce se tem de El și nouă ne ajute, a ne deștepta spre lucru.

B.

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminică în 6 August.

32. Ascultarea și eliberarea lui Ieremia.

Ieremia 26, 1—24.

Cuvânt de aur: „Iehova este lumina mea: De cine se mă tem?” Psalm 27, 1.

Leccióna noastră de astăzi să ocupă cu profetul Ieremia. Întâmplarea aceasta era cam 20 de ani mai târziu, ca aceea, ce am auzit noi în lecțiunea noastră din urmă. Când muri Iosia, după ce fu rănit în lupta dela Megiddo (2 Cronica 35, 22.), fu Ioaș, fiul seu, rege preste Iuda. Dară el șezu numai trei luni pe tron, pentru că Faraon Necho îl detronă. Acesta făcu pre fratele lui Ioaș, pre Eliakim, pre care îl numi Iehoiachim, rege în Ierusalim. Iehoiachim domni unsprezece ani și făcu rele în ochii lui Iehova, și fu în urmă dus de Nabucodonosor legat cu lanțuri în Babilonia. La începutul domniei lui avu Ieremia însărcinarea, a chema pre poporul lui Iuda la pocăință. La aceasta s'a întâmplat, ceea ce am cețit noi în lecțiunea noastră.

Întrebări: 1. Despre cine vorbește lecțiunea noastră? 2. Care însărcinare căpăți Ieremia dela Dumnezeu? 3. Ce ajunse el cu aceasta solie? 4. Cum o păți el la aceasta? 5. Cu ce fu el vinovățit? 6. Cine să îndură acuma de el? 7. Cum să apără profetul cel acuzat? 8. De ce dojenește el pre acuzătorii săi? 9. Cum să arătară judecătorii la aceasta apărare? 10. La ce să provocară ei? 11. Ce ția pus ție aceasta lecțiune cu serioșitate la inimă?

Duminică în 13 August.

33. Cum a ars Iehoiachim prof. lui Ieremia.

Ieremia 36, 1—32.

Cuvânt de aur: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în etern.” Isaia 40, 8.

Leccióna noastră de astăzi e în multe privințe foarte serioasă și de învățătură pentru noi și timpul nostru. Mulți fac astăzi tot acela lucru, care îl făcu atunci Iehoiachim, și dacă în alt mod. El voia a face cuvântul fără de efect, precând îl arse, astăzi voese a delătura efectul lui prin aceea, că îl declară ca nedemn de crezut. Dară și astăzi va fi așa, cum era și atunci: Cuvântul va rămânea și conținutul lui se va îndeplini până în detailul cel mai mic. Dară dacă află cuvântul așa o tractare, atunci paguba nu va fi nici din partea lui Dumnezeu, nici din partea servilor săi celor serioși și credincioși, ci numai pe partea aceluora, ce lapadă și nesocotesc cuvântul.

Întrebări: 1. Despre care profet e vorba în lecțiunea noastră? 2. Care însărcinare primi el aici dela Dumnezeu? 3. Cum auzi poporul despre acest cuvânt? 4. Ce voia Dumnezeu prin aceasta? 5. În ce mod auziră capii poporului despre aceasta? 6. Cum ajunse cuvântul înaintea regelui? 7. Cum se arătă el față de acest cuvânt? 8. Ce ajunse regele cu aceasta? 9. Cum fu cuvântul lui Dumnezeu păstrat pentru popor? 10. Cum ar trebui să ne arătam noi față de cuvântul lui Dumnezeu? 11. Care-î învățătura cea mai însemnată din aceasta lecțiune pentru tino?

Duminică în 20 August.

34. Ieremia în închisoare.

Ieremia 37, 1—21.

Cuvânt de aur: „Ferițiți veți fi, când pentru mine vă vor înjura, și vă vor persecuta, și vor zice ori-ce cuvânt rău, mințind în contra voastră.” Matel 5, 11.

Întră întâmplarea lecțiunei noastre din urmă și aceea, ce s'a întâmplat de după lecțiunea de astăzi, sunt doară 16 ani. Iehoiachim fu dus de Nabucodonosor legat cu lanțuri în Babilonia. Acuma fu fiul său Ioiachim rege, dară numai pentru puțin timp,

că Nabucodonosor îl duse în Babilonia și puse pe fratele lui Zedekia, rege peste Iuda și Ierusalim. (2 Cronica 36, 6. 10.) În acest timp a lucrat profetul Ieremia cu credincioșie în chemarea sa și a încercat, a conduce poporul la pocăință și întoarcere către Dumnezeu. Dară toate erau zădărnice. El își făcu numai vrășmași și vrășmășia care stătea deja contra lui, să desvolta tot mai mult. Cum ajunse el prin aceasta în închisoare foarte rea, ne spune lecțiunea de astăzi.

Întrebări: 1. Cu care rege avem astăzi de lucru? 2. Cum să arată acesta față de cuvântul vestit prin Ieremia? 3. Care armata împresura deja Ierusalimul? 4. Prin ce fu aceasta înduplecată a se depărta pe un timp? 5. Ce avea acuma Ieremia a vesti orașului? 6. Cum o păți el când voia să meargă la averea sa? 7. Cum îl tractară cașii poporului? 8. Unde ajunse el pentru un timp mai lung? 9. Cine îl aduse de acolo? 10. Ce zise el regelui? 11. Cum sa arată acuma regele către el?

Duminecă în 27 August.

35. Cum fu Iuda dus în captiv. Babilonică.

Ieremia 39, 1—18.

Cuvânt de aur: „Iacă voi păcătuiți înaintea lui Iehova, și să știți, că capătul vostru vă va ajunge pre voi.“ 4 Moisi 32, 23.

Astăzi avem în lecțiunea noastră unul din lucrurile cele mai jalnice a istoriei poporului celui vechi alui Israel. Ceea ce profetii Domnului profeteau repetând sub mare vrășmășie din partea poporului, și ceea ce nici de cum nu voiau a crede, aceea s'a îndeplinit acuma: Ierusalimul s'a ocupat. Regele și poporul erau duși în captivitate. „Păcatul e stricăciunea poporului.“ Cât de puternie și biruitor întră odinioară poporul sub Iosua în aceasta țară. Cât de tare și bogat era sub David și Solomon, și cât de slab ajunse apoi prin idololatrie și păcat, până când acuma ajunse mărirea lui în ruini! Poporul, către care zise odinioară Dumnezeu: „Voi să fiți poporul meu întră toate neamurile“, nu mai era acuma popor, pentru

că nu a îndeplinit condițiunea: „De veți asculta glasul meu!“ Când stătea înlegătură și împărțășire cu Dumnezeu, era neinvins, când să întoarse dela Dumnezeu, era perdut fără mântuire. Așa este încă și astăzi cu fiecare om, fie-care familie și fie-care popor. Cum o păți-o încă poporul nostru?

Întrebări: 1. Care oștire împresură Ierusalimul? 2. Căta vreme ținu aceasta împresurare? 3. Care sfârșit avu ea? 4. Ce făcu acuma regele Zedekia? 5. Cum o păți el la aceasta? 6. Care lucruri înfierătoare trebuia să le vază el? 7. Ce judecări îl ajunse pe el? 8. Cum o pățira locuitorii Ierusalimului? 9. Ce să făcu cu căsile și zidurile orașului? 10. Cum o păți profetul Ieremia? 11. Cine fu încă cruțat pentru el? 12. Ce ne învăță prin noi această lecțiune: și cuvinte puternice, serioase?

Pentru Duminecă în 3 Septembrie.

36. Judecata lui Dumnezeu. (Repetire.)

Isaia 65, 11—16.

Cuvânt de aur: Psalm 31, 14.

PUBLICĂRI.

— **Patru anotimpuri.** Călimdarul poporului creștin pe anul 1912 e sub tipar și ar fi bine, dacă iubiiții noștri cetitori s'ar îngriji la vreme, ași procura, deoarece în anul trecut s'a înțâmplat în unele locuri, ca nu s'au ajuns la toți care ar fi dorit să aibă. Prețul de exemplar e 40 fl. și 5 fl. portul poștal. Mai multe să dau mai ieftin, după cum s'au dat și în anul trecut.

— **Cărțile cu note,** după care choristii noștri doresc atâta, sunt sub tipar și să poate procura înainte, deși nu va fi curând gata. Vor fi în ea cam peste 300 cântări. Prețul încă nu-i hotărit.

— **Pază choristii!** Festivitatea nu va fi, cum am scris în numărul trecut, în 15-lea august, ci s'a schimbat, din ceva cauză, pe septembrie 8-lea.

— **Să caută o servă,** care nu să temo de lucru, dară iubește pre Dumnezeu. Adresa: Codrean Pavel Csigérszöfös Arad-megyé.

— **Un Harmon** cu 2 șire limbi, 10 registre, coplere, glas bun, puțin folosit este de vindut la V. Berbecar, Kőrösbükeny.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.